

Bij de kraam kreeg ieder een prachtig aandenken, n.l. een vergulde beukenoot op een beukebladkaart. De prijzen werden rond 16.00 uur verdeeld. We hopen dat deze allemaal goed bezorgd zijn.

We mogen terugzien op een geslaagde middag met veel tevreden gezichten en veel opmerkingen die we als compliment konden opvatten. Er waren zo'n 275 kinderen en ca 75 ouders, die behalve uit Noordwijk en de regio ook wel eens wat verder weg kwamen: Naarden, Mijdrecht, Den Haag, Makkum, Spijkenisse, Zoeterwoude, en nog meer.

't was een fijn evenement, en dat is vooral te danken aan alle mensen die zich hiervoor hebben ingezet. Ook de medewerkers van de oudste IVN-jeugdgroep wil ik bedanken. Het was heel leuk om met jullie samen te werken. Ik hoop dat ik jullie nog dikwijls zal zien bij komende evenementen.

Sjaan van Kekerem-
Brouwer

De legende van Koningin Wanda van Vlieland.

't Was weer een heerlijk weekend op Vlieland, al was het weer niet heerlijk! We genoten met elkaar van flora en fauna, maar zaten (vanwege het weer) ook gezellig rond de knusse brandende kachel met onze voeten op de met zand bestrooide vloer van het Posthuis. Om zo'n kachel zou je elkaar prachtige verhalen en legenden kunnen vertellen.

De legende van koningin Wanda gaat over het eiland Vlieland.

Eens....

heel lang geleden, zat Vlieland nog vast aan het vasteland. Zonder natte voeten te krijgen kon je van de duinen naar de Friese terpen lopen. Het was een goed land, maar voor de boeren wat te vochtig. De Hollandse Graaf Willem II probeerde voortdurend de baas te spelen over dit goede land en de Friezen die er woonden. De Friezen vonden hem dan ook een vervelende bemoeial. Zo omstreeks 1230 schonk hij Vlieland en het daarachter gelegen land aan het Klooster Ludinga, dat bij Harlingen lag. De Friezen vonden dit nogal overdreven: wat had zo'n Hollandse Graaf hier nu eigenlijk te maken, waarom bleef hij niet waar hij was, in Holland!

IJverig waren de monniken wel. Enthousiast probeerden ze de te vochtige grond te verbeteren. Voor een betere afwatering werden kanalen gegraven. Vlielanders en Friezen schudden hun hoofd. Via deze kanalen zou bij zware storm het zee-water ver het land binnen kunnen dringen.

Dan duikt plotseling het verhaal van Koningin Wanda op. We kennen haar niet; Hoogstwaarschijnlijk heeft ze alleen maar geleefd in de verbeelding van de mensen. En zo hoort dat eigenlijk ook bij een legende.

Koningin Wanda is een slechte vrouw en een slechte moeder. Woedend is ze over het spitten en graven van de monniken. Ze begint haar zoon Worp op te stoken tegen de monniken, net zo lang tot hij de kloostervader doodt. Koningin Wanda, als de aanstichtster van het onheil, wordt gevangen genomen en met de gedode monnik geconfronteerd. Geestesziek als ze geworden is, denkt ze in de gedode monnik haar zoon te herkennen, en ze verdrinkt zichzelf. De zoon wordt niet terechtgesteld, maar moet zijn verder leven slijten als boeteling in een klooster.

Toch had Koningin Wanda wel gelijk, het graven van de kanalen was gevaarlijk. De zee gebruikte deze kans, spoelde het land tussen Vlieland en Harlingen weg en zo werd Vlieland een eiland.

In Vlielands "Volkslied" klinkt de liefde van de eilandbewoners voor hun kleine stukje Nederland door en velen van ons zullen het daar wel mee eens zijn.

Daar speelden we ongestoord aan zee, in duinen en vallei.
Daar was een blijde jeugd, van zorg en kommer vrij.
Waar ook het lot ons henen voert, naar oost, west, zuid of noord,
d'Herinnering aan de plek der jeugd leeft in ons hart steeds voort.

Ver buiten 's werelds wild gewoel, ontvlucht door menigeen.
Een speelbal slechts van wind en zee, ligt 't eenzaam oord daarheen.
Toch minnen wij dat plekje grond, wat ook gebeuren moog.
Zij 't anderen vaak tot spot en hoon, wij houden Vlieland hoog!

(en met die spot en hoon zal het wel wat meevallen!)

Sjaan van Kekerem-
Brouwer

Waar of niet waar?
Of hoe komt de Vos van zijn vlooien af?

Het spreekwoord: "Een vos verliest wel zijn haren, maar niet zijn streken" kennen we allemaal.

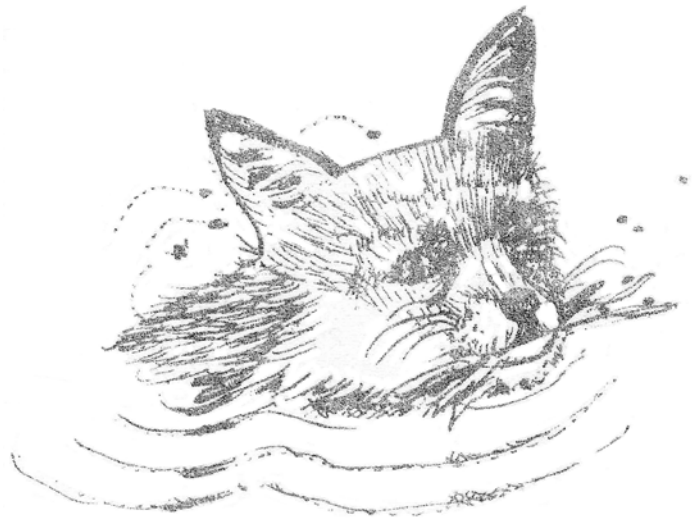
Maar hoe komt een vos van zijn vlooien af? Dat is een heel apart verhaal.

Net zoals een hond en een kat heeft ook de vos regelmatig last van vlooien, vooral met warm weer. Maar aangezien de vos een slim beest is, heeft hij daar iets op gevonden.

Hij doet dat n.l. als volgt: Hij pakt een bosje strootjes of iets dergelijks in zijn bek en laat zich dan langzaam achterover in een slootje of een ander ondiep water zakken. Eerst zijn staart en langzaam de rest van zijn lijf. De vlooien vluchten dan voor het water, steeds verder, tot ze uiteindelijk op zijn kop zitten. Als het zover is, laat

de vos ook zijn kop onder water zakken en springen alle vlooien in paniek op het strobosje. De vos laat vlug het bosje los en de vlooien drijven weg op hun reddingsvlot.

En de vos heeft geen last meer van de vlooien. (Bron onbekend)

Sjaan
